

Familie rechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 6 januari 2017

15/3259/B

Erkenning – Huwelijk - Buitenlandse authentieke akten - Artikel 27 WIPR - Schijnhuwelijk - Artikel 146bis B.W. - Openbare orde - Artikel 21 WIPR - Geen schending openbare orde

Reconnaissance – Mariage - Actes authentiques étrangers - Article 27 CODIP - Mariage simulé - Article 146bis C. Civ. - Ordre public - Article 21 CODIP - Pas de violation de l'ordre public

in zake: A.R.V. Nr. 15/3259/B

Gezien voorgaand verzoekschrift op 13 oktober 2015 aangeboden door meester A. El Monden, advocaat, kantoor houdende te 2000 Antwerpen, Emiel Banningstraat 6, voor en namens:

1. D.K.,

van Marokkaanse nationaliteit, geboren te [...] (Marokko) op [...] en wonende te 2020 Antwerpen, [...]

2. T.A.

van Marokkaanse nationaliteit, geboren te [...] (Marokko) op [...] en verblijvende te Marokko,

keuze van woonst doende ten kantore van zijn raadsman meester A. El Mouden, te 2000 Antwerpen, Emiel Banningstraat 6.

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 13 oktober 2015,
- het schriftelijk advies van mevrouw A. Neven, substituut procureur des Konings dd. 18 februari 2016,
- de schriftelijke repliek namens verzoekers dd. 16 juni 2016,
- de stukken.

Het verzoek werd toegelicht in raadkamer op 2 december 2016 door verzoekster, bijgestaan door een tolk, en de raadsman van verzoekers.

De heer Erik De Bock, substituut van de Procureur des Konings, heeft het schriftelijk advies bevestigd. Verzoekers hebben de mogelijkheid tot repliek gekregen.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers te [...] (Marokko) op 9 juli 2010.

De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Antwerpen, heeft op 25 oktober 2011 beslist dit huwelijk niet te erkennen.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 27 en 23 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (B.S.1 juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een

miskening van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat dus op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Het betrachten van een verblijfsvoordeel, een materieel voordeel of om het even welk huwelijksvoordeel is immers legitiem en zeker niet onverenigbaar met de werkelijke wil om te huwen voor zover de aanstaande echtgenoten naast het beogen van een huwelijksvoordeel ook de bedoeling hebben gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Uit een geheel van omstandigheden moet dus ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting.

Het behoort aan de weigerende instantie en het openbaar ministerie om hun argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

In deze zaak zijn er elementen voorhanden die mogelijk op een schijnhuwelijk zouden kunnen wijzen.

De voorgebrachte objectieve gegevens volstaan naar het oordeel van de rechtbank echter niet om er met zekerheid te kunnen uit afleiden dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van één verblijfsrechtelijk voordeel.

Het dossier van het openbaar ministerie is bijzonder karig en bevat in wezen weinig meer dan het verhoor van beide verzoekers. Het verhoor van verzoeker beslaat nauwelijks één bladzijde. Dat van verzoekster is uitgebreider en wordt aangevuld met tal van door haar bezorgde documenten, waaronder een kopie van haar paspoort. Hieruit blijkt dat zij in de periode van 2 juli 2011 tot op het moment van het verhoor (22 januari 2016) een vijftiental keer is teruggekeerd naar Marokko, hetzij gemiddeld drie keer per jaar. Ook de afgelopen zomer verbleef zij in Marokko. Dit maakt op zijn minst aannemelijk dat verzoekers, die inmiddels al meer dan zes jaar gehuwd zijn, blijven volharden in hun keuze voor mekaar. Het is juist dat het beroep tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand lang is uitgebleven, maar verzoekers wijzen er terecht op dat intussen werd geopteerd voor de aanvraag van een visum (tot twee maal toe) en een beroepsprocedure in dat verband. Dit is een aannemelijke verklaring voor de afwachtende houding wat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand betreft.

Het openbaar ministerie wijst op het eerdere huwelijk van verzoekster, waardoor zij verblijfsrecht kreeg in België, en de korte duur van dit huwelijk en de daarbij horende mogelijkheid van een schijnhuwelijk. Een mogelijkheid volstaat evenwel niet als bewijs en kan hoogstens een reden zijn om huidig dossier kritischer te bekijken. Voor verzoeker betreft het een eerste huwelijk en er zijn geen aanwijzingen dat hij reeds eerder pogingen ondernam om via een huwelijk aan verblijfspapieren te geraken.

Verzoekers brengen tal van bewijselementen bij (onder meer de bewijzen van de reizen naar Marokko, de zwangerschap (en de miskraam) onmiddellijk na het huwelijk, foto's van huwelijksfeest en gezamenlijke activiteiten, outprints van talloze contacten via internet en geldstortingen). Het is waar dat foto's kunnen geposeerd zijn en dat aan dossieropbouw kan worden gedaan, zoals het openbaar ministerie voorhoudt, doch *in casu* wordt minstens aannemelijk gemaakt dat verzoekers een echte relatie hebben, terwijl eigenlijk geen enkel concreet element in het dossier op het tegendeel wijst. Omtrent de oprechte bedoelingen van verzoekers mag het openbaar ministerie dan wel zijn twijfels hebben, doch bij gebrek aan een minimaal bewijs. van het tegendeel moet worden aangenomen dat het huwelijk niet enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Tenslotte kan het leeftijdsverschil van iets meer dan 3 jaar (verzoeker is jonger dan verzoekster) niet doorslaggevend zijn, nu het niet samengaat met andere bezwarende elementen, die *in casu* wel degelijk ontbreken.

Rekening houdend met het geheel van de dossiergegevens, waaronder de door verzoekers voorgelegde stukken, staat niet met voldoende zekerheid vast dat verzoekers ten tijde van de huwelijksluiting louter verblijfsrechtelijke voordelen beoogden te bekomen voor verzoeker en geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hadden.

Bijgevolg acht de rechtbank het verzoek tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte en tot overschrijving ervan in de registers van de burgerlijke stand gegrond.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

Stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd.

Alle verdere en strijdige middelen verwerpend.

Verklaart het verzoek toelaatbaar en gegrond als volgt:

- zegt voor recht dat de huwelijksakte van verzoekers, opgemaakt te [...] (Marokko) op 9 juli 2010, voldoet aan de voorwaarden tot erkenning ervan conform artikel 27 §1 WIPR,
- zegt voor recht dat iedere Belgische overheid, in het bijzonder de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen, district Antwerpen, deze huwelijksakte dient te erkennen en aldus te aanvaarden voor overschrijving in zijn/haar registers.

Legt de kosten ten laste van verzoekers.

Dit vonnis werd uitgesproken op zes januari tweeduizend zeventien in raadkamer van de Kamer AF2, die samengesteld was uit:

H. Smeyers, rechter,

E. De Bock, substituut procureur des Konings,

A. Rasschaert, griffier.